

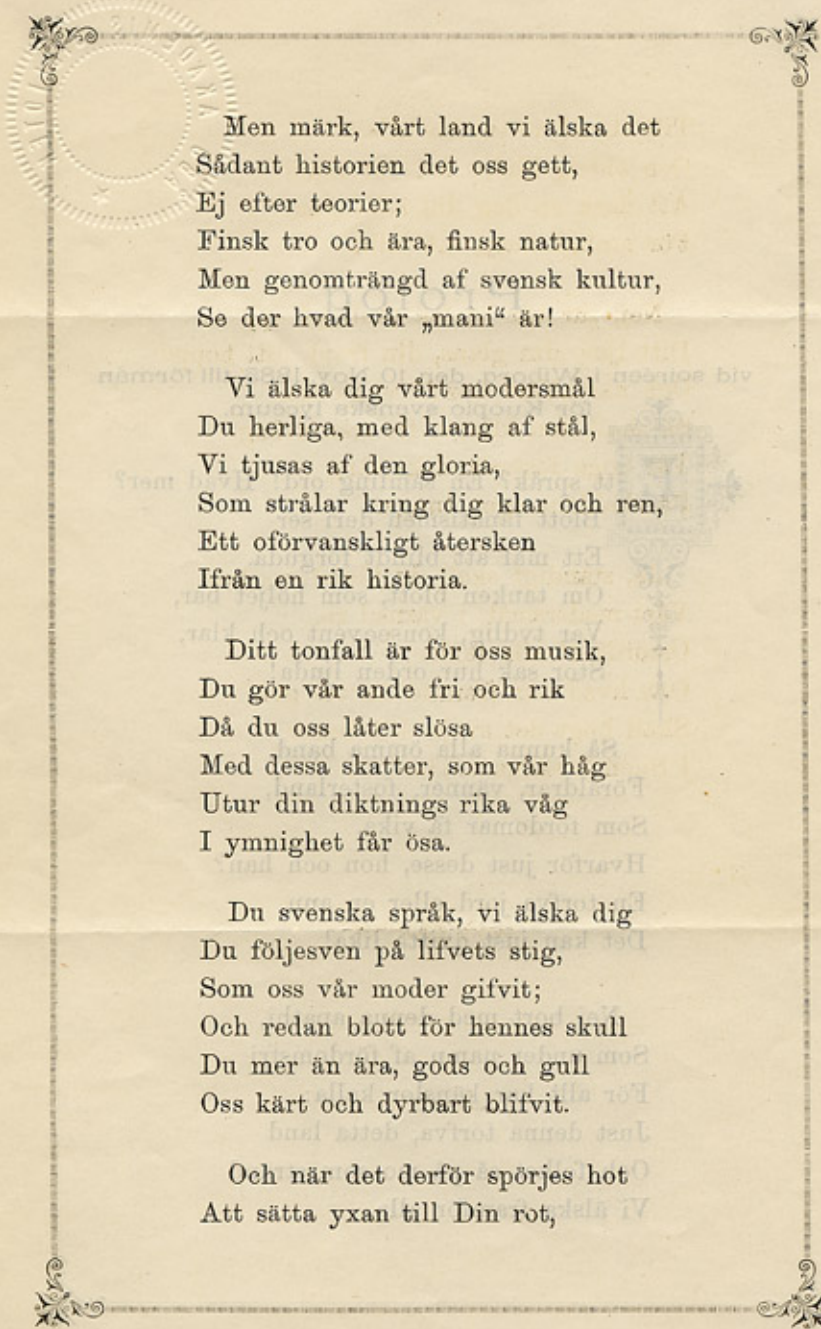
Prolog

vid soiréen i Wiborg, den 10 Nov. 1885, till förmån
för Kuopio svenska lyceum.

Ett språk? En samling ord! Hvad mer?
Blott fanatismen deri ser
Ett mål att blindt förguda.
Om tanken blott, som höljet bar,
Var tydlig, konsekvent och klar,
Stor sak hur orden ljuda!

Så kunna alla ömma band,
Föräldrar, vänner, fosterland,
Som fördomar få vika.
Hvarför just desse, hon och han?
En torfva jord eller en ann,
Det kan just qvitta lika!

Nej bort med denna apathi,
Som under namn af fördomsfri
För allt har känslor kalla;
Just denna torfva, detta land
Och folket så på mo som strand
Vi älska framför alla.

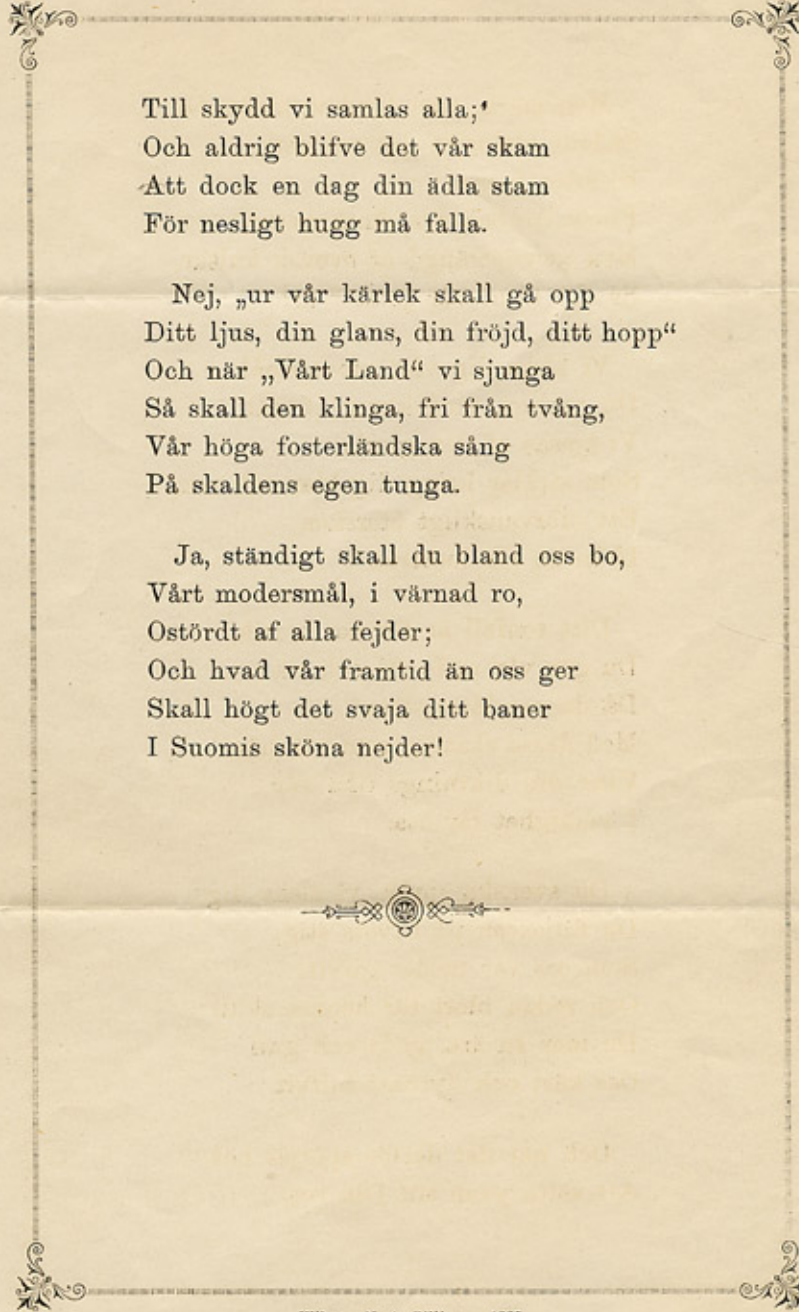
Men märk, vårt land vi älska det
Sådant historien det oss gett,
Ej efter teorier;
Finsk tro och ära, finsk natur,
Men genomträngd af svensk kultur,
Se der hvad vår „mani“ är!

Vi älska dig vårt modersmål
Du herliga, med klang af stål,
Vi tjasas af den gloria,
Som strålar kring dig klar och ren,
Ett oförvanskligt återsken
Ifrån en rik historia.

Ditt tonfall är för oss musik,
Du gör vår ande fri och rik
Då du oss låter slösa
Med dessa skatter, som vår håg
Utur din diktnings rika väg
I ymnighet får ösa.

Du svenska språk, vi älska dig
Du följesven på lifvets stig,
Som oss vår moder gifvit;
Och redan blott för hennes skull
Du mer än ära, gods och gull
Oss kärt och dyrbart blifvit.

Och när det därför spörjes hot
Att sätta yxan till Din rot,

Till skydd vi samlas alla;'
Och aldrig blifve det vår skam
Att dock en dag din ädla stam
För nesligt hugg må falla.

Nej, „ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp“
Och när „Vårt Land“ vi sjunga
Så skall den klinga, fri från tvång,
Vår höga fosterländska sång
På skaldens egen tunga.

Ja, ständigt skall du bland oss bo,
Vårt modersmål, i värnad ro,
Ostördt af alla fejder;
Och hvad vår framtid än oss ger
Skall högt det svaja ditt baner
I Suomis sköna nejder!

